

Arrest

nr. 350 591 van 17 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **1. X**
 2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN**
 Interleuvenlaan 62
 3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse origine te zijn, op 8 mei 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Palestijnse origine te zijn, worden op 4 februari 2025 op de luchthaven van Charleroi tegengehouden omdat zij België trachten binnen te komen zonder aan de voorwaarden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te voldoen en verzoeken dezelfde dag om internationale bescherming. Op 5 februari 2025 wordt ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.2. Op 25 april 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 28 april 2025 aan de verzoekende partijen per drager ter kennis worden gebracht.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Khan Younis in Gaza. U bent van Palestijnse origine. Uw vader is momenteel nog in Gaza, uw moeder overleed toen u nog jong was. U heeft geen broers of zussen. Uw vrouw (O.V. (...)) en uw vijf minderjarige kinderen - S(...), M(...), A(...), S(...) en S(...) - zijn samen met u in België. U bent niet aangesloten bij UNRWA.

In oktober 2024 verliet u Gaza omwille van de oorlog die er momenteel gaande is. Met behulp van een smokkelaar wist u in de laadwagen van een camion, samen met uw gezin, ongemerkt de grens over te steken. Vervolgens verbleef u drie maanden in een verlaten woning in Jordanië om uiteindelijk aan de hand van valse paspoorten vanuit Amman het vliegtuig te nemen naar België. Op de luchthaven van Charleroi werd u samen met uw gezin opgepakt door de politie bij gebrek aan geldige identiteitsdocumenten. Op 4 februari 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Gaza vreest u het conflict dat er momenteel gaande is.

Ter staving van uw asiëlverzoek stuurde u na het onderhoud kopieën voor van zeven geboorteaktes.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Zo slaagt u er tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS niet in uw Palestijnse herkomst aannemelijk te maken.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van

internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande dat u uitdrukkelijk werd gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, 3, 7, 14 en 17), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt aangaande uw identiteit, en bijgevolg ook uw (beweerde) Palestijnse origine en herkomst uit Gaza niet kan staven.

U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal enig document voor ter staving van uw identiteit. Pas nadat u er tijdens het onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk, en met de nodige aandrang, op werd gewezen dat het van cruciaal belang was voor de behandeling van uw asielerzoek om dergelijk bewijs voor te leggen (zie CGVS p. 5, 6, 7 en 17), stuurde u een week na uw persoonlijk onderhoud kopieën door van vier geboorteaktes waarvan u beweert dat deze documenten u, uw echtgenote en uw vijf kinderen betreffen.

Dat u niet eerder in staat was deze stukken, waaraan overigens geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend (zie infra), mag wel verbazen.

Op het moment van uw onderhoud op het CGVS was u reeds een maand in België. In de oproepingbrief die u voor uw onderhoud werd overgemaakt, stond bovendien uitdrukkelijk vermeld dat u alle documenten diende mee te brengen die uw verzoek om internationale bescherming ondersteunen, en hierbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar documenten die de identiteit kunnen aantonen (CGVS, oproeping persoonlijk onderhoud). Daarenboven werd u ook al eerder, tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), uitdrukkelijk gevraagd naar identiteitsstukken (zie interview DVZ vraag 24). U wist aldus op voorhand dat u deze diende voor te leggen en er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u, minstens na uw interview bij de DVZ de nodige stappen zou hebben gezet om deze stukken in uw bezit te krijgen. U toont dit niet aan. Het feit dat u nog maar net over een GSM beschikt, pas een week voor het onderhoud op het CGVS wist hoe u deze moest opladen en dus niet eerder de kans had om iemand te contacteren die u documenten kon overmaken – overigens blote beweringen - is niet ernstig en biedt geen verschoning (CGVS, 4-5). Dat niemand u kon uitleggen hoe uw GSM op te laden, is allereerst niet ernstig. Dat u ten andere op geen enkele andere manier de mogelijkheid zou gehad hebben om iemand te contacteren, kan evenmin worden aangenomen. U verklaart dan wel dat u pogingen ondernam via Facebook (zie CGVS p. 4) maar komt hier ook niet verder dan het uiten van loutere beweringen. U verduidelijkt ook niet wie u nu de voorgelegde geboorteaktes bezorgde. U hiernaar gevraagd komt u niet verder dan op te merken 'de mensen zijn niet van Gaza zelf' (zie CGVS p. 5). Wie dit dan is / zijn en hoe deze dan in het bezit geraakte(n) van deze geboorteaktes is geenszins duidelijk. U heeft immers enkel uw vader in Gaza, uw moeder is overleden. Broers en zussen heeft u niet (zie CGVS p. 5, 8 en DVZ interview vraag 18). Met uw vader had een laatste keer contact toen u Gaza verliet, sindsdien is er geen nieuws meer. Uw vader heeft ook geen gsm en de communicatie met Gaza is sowieso niet goed. U merkte nog op dat jullie in Gaza tijdens de oorlog regelmatig moesten verhuizen, van het ene huis naar het andere, van de ene school naar de andere. Alles is vernield,

zo stelde u (zie CGVS p. 5, 8 en 9). De vraag dringt zich dus op hoe 'mensen die niet van Gaza zijn' dan wel in staat waren in contact te komen met uw vader om de geboorteaktes te verkrijgen. Dat uw vader, in de situatie waarbij hij van plaats naar plaats dient te verhuizen nog in het bezit is van deze geboorteaktes die, ondanks de massale vernielingen in Gaza, compleet ongeschonden zijn (zie kopieën in uw administratief dossier), is wel heel opmerkelijk.

Aan de voorgelegde kopieën van de geboorteaktes kan hoe dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Dergelijke stukken kunnen makkelijk via allerhande knip-en plakwerk gemanipuleerd zijn. Deze kunnen nooit op hun authenticiteit worden getoetst.

Bovendien kunnen geboorteaktes niet weerhouden worden als identiteitsdocumenten temeer daar deze geen biometrische gegevens noch een foto van de 'drager' bevatten. Dat de voorgelegde kopieën aldus daadwerkelijk u, uw echtgenote en kinderen betreffen is geenszins aangetoond.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit deze documenten hoogstens kan worden afgeleid waar de zeven genaamde personen geboren zijn, niets meer en niets minder. Deze stukken, voor zover het al zou vaststaan dat deze u en uw gezinsleden betreffen, quod non, spreken zich niet uit over uw eventuele daaropvolgende land(en) van gewoonlijk verblijf. Los van het feit dat uit de voorgelegde geboorteaktes op geen enkele manier kan worden afgeleid dat deze u, en uw gezinsleden, toebehoren, kunnen deze stukken ook geenszins uw bewering Gaza nooit eerder te hebben verlaten voor uw vertrek naar Europa en er tot aan uw beweerde vertrek in oktober 2024 te hebben verbleven (CGVS, 8) ondersteunen.

Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat u uw identiteit niet heeft aangetoond en dat het evenmin vaststaat dat u een Palestijn bent met Gaza als uw enige land van verblijf.

De vaststelling dat u uw identiteit op geen enkele manier weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, noch hiervoor een overtuigende verklaring kan geven, houdt reeds een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Uw gebrekkige verklaringen omtrent uw vertrek uit Gaza én uw onvermogen om tevens uw reisweg aan te tonen aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, versterken verder de twijfels omtrent uw (recente) herkomst.

Uw vader zou uw reis geregeld hebben samen met een smokkelaar. U weet niet hoe uw vader hem kende. U ontmoette hem in het huis van uw vader en sprak met hem. Uw vader besliste dat u beter naar een veilige plek zou gaan. Verder kan u amper iets vertellen.

Uw verklaringen omtrent de vlucht uit Gaza waren erg beperkt en vaag. Tot viermaal toe werd u uitdrukkelijk en expliciet aangespoord om zo gedetailleerd mogelijk over het vertrek te vertellen maar u kwam niet verder dan enkel korte, ontwijkende antwoorden te geven. U zou met uw gezin 's nachts in een laadbak van een camion zijn gekropen die gekoelde producten vervoerde. Verder kon u niets vertellen. U wist zeggezegd niet wat er aan het gebeuren was en u wist niet waar u naartoe werd gebracht. Daarna zou naar eigen zeggen drie maanden in een verlaten huis hebben verbleven zonder duidelijk te weten waar u zich precies bevond. De smokkelaar zou u gezegd hebben dat u op Israëlisch grondgebied was. U zou hier nooit verder naar hebben geïnformeerd bij de smokkelaar noch enige vragen hebben gesteld rond hoe de smokkel verder zou verlopen. Naar eigen zeggen maakte u dat niet uit. Na drie maanden zou u naar de luchthaven van Amman zijn gebracht. Pas daar zou u vernomen hebben dat u op Jordaans grondgebied was. Over de weg naar de luchthaven was u ook niet éénsluitend. De ene keer stelde u dat u met een bus reisde. De rit duurde drie à vier uur. Later klonk het dan weer dat jullie drie à vier te voet onderweg waren naar de luchthaven. U dan gewezen op uw eerdere verklaringen, paste u deze weer aan en herhaalde u dat u met de bus reisde. Dit alles kan maar weinig overtuigen. Zeker gezien u reisde met uw echtgenote en 5 minderjarige kinderen, kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u zich toch tot op zekere hoogte zou geïnformeerd hebben tijdens uw reis, dit niet in het minst om u ervan te vergewissen dat uw echtgenote en kinderen de reis op een veilige manier zouden kunnen ondernemen.

Ook over het verdere verloop van uw reis zijn uw verklaringen allesbehalve aannemelijk. Zoals gezegd zou u pas bij aankomst op de luchthaven geweten hebben dat u op Jordaans grondgebied was. In de luchthaven zou de smokkelaar jullie allen valse Jordaanse paspoorten hebben gegeven maar u zou deze nooit geopend of bekeken hebben. U was aldus volstrekt onwetend onder welke identiteiten jullie reisden. De smokkelaar zou bij de controles ook degene geweest zijn die de paspoorten ter controle afgaf. Tot slot zou u ook totaal niet geweten hebben naar welk land u reisde. Pas bij uw aankomst op Charleroi wist u dat u in België was. Het hoeft geen betoog dat dit alles geenszins kan overtuigen. Bij de minst kritische vraag zou u door de mand zijn gevallen tijdens een eventuele paspoortcontrole, dan wel vragen omtrent uw reisbestemming. Het is niet

aannemelijk dat de smokkelaar jullie niet uitgebreid zou hebben geïnstrueerd in geval van een eventuele controle of vraag. Hij liep immers zelf ook een groot risico aangezien hij mee met jullie het vliegtuig nam (zie CGVS p. 10 tem 17).

Uw relaas omtrent uw reisweg is geenszins aannemelijk. Dat de smokkelaar, zoals u beweert, bij aan jullie aankomst verdween met de reispassen in zijn bezit, wordt in het licht van voorgaande dan ook niet aangenomen.

Uw onaannemelijke verklaringen omtrent uw reis in combinatie met uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen aangaande zowel uw identiteit, alsook uw reisweg, én uw onvermogen een overtuigende uitleg te geven om uw nalatigheid overtuigende stavingsstukken voor te leggen te vergoelijken, bevestigt eens te meer dat u bepaalde informatie aangaande uw herkomst en identiteit achterwege wenst te houden.

Uit wat voorafgaat moet dan ook te worden vastgesteld dat u geenszins heeft weten te overtuigen noch heeft aangetoond dat u een Palestijn bent, afkomstig uit Gaza, en uw gehele leven, tot aan uw vertrek in oktober 2024, in Gaza heeft gewoond.

In het licht van voorgaande mag het duidelijk zijn dat u het de Commissaris-generaal door uw eigen toedoen onmogelijk maakt een duidelijk zicht te krijgen op wie u bent, vanwaar u afkomstig bent, wanneer u uw land van herkomst, dan wel gewoonlijk verblijf heeft verlaten, op welke plaatsen u voor uw komst naar België eventueel heeft verbleven en omwille van welke redenen u daar eventueel bent moeten vertrekken. U maakt het door uw eigen toedoen onmogelijk uw eventuele nood aan internationale bescherming te beoordelen.

De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u worden toegekend.

Ook in hoofde van uw echtgenote besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster, i. e. de vrouw van verzoeker, werd genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Khan Younis in Gaza. U bent van Palestijnse origine. Uw beide ouders zijn momenteel nog in Gaza, uw tweelingbroer kwam in juni 2024 om het leven tijdens het huidige conflict. Uw man (O.V. (...)) en uw vijf minderjarige kinderen - S(...), M(...), A(...), S(...) en S(...) - zijn samen met u in België.

In oktober 2024 verliet u Gaza omwille van de oorlog die er momenteel gaande is. Met behulp van uw schoonvader en een smokkelaar wist u in de laadwagen van een camion, samen met uw gezin, Gaza te verlaten. Vervolgens verbleef u enige tijd ergens in een woning, u weet niet waar. Na een aantal maanden verlieten jullie dit huis en reisden jullie ook dit, voor u onbekend, land uit dit via de luchthaven en middels papieren die door de smokkelaar werden geregeld. Jullie reisden naar België en kwamen hier aan op de luchthaven van Charleroi. U werd er, samen met uw echtgenoot en vijf minderjarige kinderen, aangehouden daar jullie het land zonder geldige binnenkomstdocumenten ingereisd waren. Jullie verzochten op 4 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens het onderhoud legde u geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

Na het onderhoud werden kopieën van zeven geboorteaktes overgemaakt via mail.

Bij terugkeer naar Gaza vreest u het conflict dat er momenteel gaande is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kampen met een depressie en last te zullen krijgen van concentratieproblemen als het interview lang zou duren. U merkte ook op dat u een permanente schrik heeft die uw benen paralyseert, u kan moeilijk ademen en huilt de hele tijd. U heeft ook last van nachtmerries en beeft als u wakker wordt. Via de sociaal assistente kreeg u medicatie, i.c. mectal, revotril en sonex (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' + interview DVZ vraag 29). Voor het CGVS haalde u tevens aan last te hebben van stress en medicatie te nemen (zie CGVS p. 2).

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u wat dit alles betreft niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. Gezien de veelheid aan klachten waar u mee kampt, en de ernst van de klachten waarmee u stelt te kampen, mag dit wel verbazen. Dit niet in het minst gezien u wel in een FITT woning verblijft en een sociaal assistente heeft die, naar u zelf laat optekenen, u bijstaat indien nodig.

Dat u dan nog nooit een arts zou gezien hebben noch een voorschrift kan voorleggen om uw klachten, minstens de medicatie die u stelt te nemen, te staven, is niet ernstig.

Dit terzijde, u werd bij aanvang van het onderhoud bij het CGVS meermaals gevraagd hoe u zich voelde en of u in staat was deel te nemen aan het onderhoud. U haalde hierbij telkens aan dat u zich beter voelt en dat u in staat bent deel te nemen aan het onderhoud (zie CGVS p. 2). U werd hoe dan ook nog meegedeeld dat u ten allen tijde kon aangeven indien u zich niet goed voelde of als er zich een probleem zou stellen alsook werd erop gewezen dat u, indien nodig, om een (bijkomende) pauze kon vragen (zie CGVS p. 2 en 3), maar op geen enkel moment doorheen het onderhoud gaf u zulks te kennen. De Commissaris-generaal zelf beschikt ook niet over aanwijzingen waaruit kan blijken dat u niet in staat was deel te nemen aan het onderhoud, dan wel op een gegeven moment hiertoe niet langer in staat was. Evenmin kon tijdens het onderhoud worden vastgesteld dat u niet in staat was de u gestelde vragen te begrijpen dan wel te beantwoorden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Zo slaagt u er tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS niet in uw Palestijnse herkomst aannemelijk te maken.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande dat u uitdrukkelijk werd gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt aangaande uw identiteit waardoor u bijgevolg uw beweerde Palestijnse origine en - herkomst uit Gaza niet kan staven. Noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw interview op het CGVS legde u enig document voor ter staving van uw identiteit. U had nochtans een identiteitskaart en reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, verklaart u (zie CGVS p.5). Uit uw verklaringen blijkt verder deze documenten in Gaza nog in uw bezit waren. U liet immers optekenen dat u 'denkt dat uw schoonvader deze documenten aan de smokkelaar gaf' (zie CGVS p. 5), wat impliceert dat u deze documenten in Rafah, voor u Gaza zou verlaten hebben, nog in uw bezit had. Bij de DVZ verklaarde u verder nog dat uw schoonvader en echtgenoot zich met de documenten bezighielden. Vrouwen houden zich bezig met de kinderen en het huishouden (zie interview DVZ vraag 25). Naar wat u echtgenoot beweerde namen jullie geen enkel identiteitsdocument mee uit Gaza (zie CGVS echtgenoot, p. 5).

Tijdens zijn onderhoud werd uw echtgenoot uitdrukkelijk en met de nodige aandrag gewezen op het cruciale belang in het kader van een verzoek om internationale bescherming om alsnog enig tastbaar en overtuigen begin van bewijs aangaande zijn / jullie identiteit over te maken (zie CGVS echtgenoot p. 10). Pas een week na jullie onderhoud kopieën door van de geboorteaktes van (naar hij beweerde) zichzelf, u en uw kinderen. Dat jullie niet eerder in staat waren deze stukken te presenteren, waaraan overigens geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend (zie infra), mag wel verbazen.

Op het moment van uw onderhoud op het CGVS was u reeds een maand in België. In de oproepingsbrief die u voor uw onderhoud werd overgemaakt, stond bovendien uitdrukkelijk vermeld dat u alle documenten diende mee te brengen die uw verzoek om internationale bescherming ondersteunen, en hierbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar documenten die de identiteit kunnen aantonen (CGVS, oproeping persoonlijk onderhoud). Daarenboven werd ook al eerder, tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, uitdrukkelijk gevraagd naar identiteitsstukken (zie interview DVZ vraag 24). U, alsook uw echtgenoot, wisten aldus op voorhand dat u deze diende voor te leggen en er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat, minstens na uw interview bij de DVZ de nodige stappen zouden zijn gezet om deze stukken in uw/ jullie bezit te krijgen. U noch uw echtgenoot tonen zulks aan. Dat uw echtgenoot zich met de documenten bezighield en u zogezegd niet afwist van alles wat uw identiteitsdocumenten aanging (zie CGVS p. 5-6), kan logischerwijs niet volstaan. De door uw echtgenoot geleverde inspanningen en zijn verklaringen hieromtrent waren immers allesbehalve overtuigend.

In casu merkte de Commissaris-generaal het volgende op :

“(…)”

Kan hierbij dan nog worden opgemerkt dat, indien het daadwerkelijk zo zou zijn dat u ‘via via’ iemand zou hebben kunnen contacteren die dan bij uw vader de geboorteaktes zou hebben kunnen verkrijgen, er geenszins kan worden ingezien waarom deze dan niet eerder een kopie van uw paspoort overmaakte. Immers, aan de voorgelegde kopieën van de geboorteaktes kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Dergelijke stukken kunnen makkelijk via allerhande knip-en plakwerk gemanipuleerd zijn. Deze kunnen nooit op hun authenticiteit worden getoetst. Bovendien kunnen geboorteaktes niet weerhouden worden als identiteitsdocumenten temeer daar deze geen biometrische gegevens noch een foto van de ‘drager’ bevatten. Dat de voorgelegde kopieën aldus daadwerkelijk u, uw echtgenoot en kinderen betreffen, is geenszins aangetoond. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit deze documenten hoogstens kan worden afgeleid waar de zeven genaamde personen geboren zijn, niets meer en niets minder. Deze stukken, voor zover het al zou vaststaan dat deze u en uw gezinsleden betreffen, quod non, spreken zich niet uit over uw eventuele daaropvolgende land(en) van gewoonlijk verblijf. Los van het feit dat uit de voorgelegde geboorteaktes op geen enkele manier kan worden afgeleid dat deze u, en uw gezinsleden, toebehoren, kunnen deze stukken ook geenszins bewijzen dat u, zoals u beweert, altijd tot aan uw vertrek in oktober 2024, in Gaza heeft verbleven (zie interview DVZ vragen 10 en 33). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat u uw identiteit niet heeft aangetoond en dat het evenmin vaststaat dat u een Palestijnse bent, afkomstig uit Gaza en met Gaza als uw enige land van gewoonlijk verblijf. De vaststelling dat u uw identiteit op geen enkele manier weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, noch hiervoor een overtuigende verklaring kan geven, houdt reeds een negatieve indicatie voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Het feit dat zowel u als uw echtgenoot niet in staat bleken overtuigende verklaringen af te leggen omtrent jullie vertrek uit Gaza, én jullie onvermogen om tevens jullie reisweg aan te tonen aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, versterken verder het vermoeden dat jullie bewering (recent) afkomstig te zijn uit Gazaniet de waarheid betreft.

In hoofde van uw echtgenoot motiveerde de Commissari-generaal als volgt :

“(…)”

Uzelf kon hier tijdens uw onderhoud geen verdere verduidelijking rond geven om tot de waarachtigheid van jullie verklaringen te besluiten.

Zo kon ook u geen details geven aangaande het vertrek uit Gaza zelf, u wist niet waar u verbleef in afwachting van jullie vlucht naar België, u wist niet hoeveel er werd betaald aan de smokkelaar etc. (zie CGVS p. 6-9).

Bovendien is het opvallend dat u bij de DVZ wel bleek te weten dat jullie een tijd in een verlaten woning in Jordanië zouden verbleven hebben, terwijl u voor het CGVS uitdrukkelijk verklaarde geen enkele idee te hebben in welk land jullie zich ettelijke maanden in dat huis bevonden. Uit wat u verder verklaarde, blijkt zelfs dat u dit nooit geweten heeft. U heeft er nooit naar gevraagd bij de smokkelaar want het was een afspraak tussen de smokkelaar en uw schoonvader dat jullie zich niet moesten bemoeien (zie interview DVZ vraag 33, zie vragenlijst CGVS vraag 5 en CGVS p. 8).

Gezien uw echtgenoot wel lijkt te weten dat jullie in Jordanië verbleven houdt uw poging uw onwetendheid te vergoelijken geen steek. Zoals ook opgemerkt in hoofde van uw echtgenoot kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat jullie onderling wel met elkaar zou gepraat hebben, dit niet in het minst gezien jullie samen met jullie 5 minderjarige kinderen, en u aldus via uw echtgenoot dan wel enige informatie zou vernomen hebben. Minstens kan verondersteld worden dat u hierrond dan hetzelfde zou vertellen als uw echtgenoot.

Het mag voorts ook wel ten zeerste verbazen dat uw echtgenoot uitdrukkelijk beweerde bij jullie vertrek totaal geen idee te hebben naar waar jullie zouden naartoe reizen. Zelfs toen jullie op het vliegtuig zaten hadden jullie geen idee naar welk land jullie onderweg waren (zie CGVS p 12 en 15).

Dat u, die voor het overige beweert van niets op de hoogte te zijn daar ‘vrouwen zich niet met zulke zaken bezighouden’, dan wel verklaarde dat België jullie keuze was bij vertrek - België was als bestemming onze vrije keuze. De smokkelaar gaf ons de keuze” (zie interview DVZ vraag 32) – is wel heel opmerkelijk.

Uw / jullie afwijkende verklaringen bevestigen verder dat jullie een beeld pogen te schetsen wat niet strookt met de realiteit.

Jullie onaannemelijke verklaringen omtrent jullie reis in combinatie met uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen aangaande zowel uw identiteit alsook uw reisweg, bevestigt eens te meer dat u bepaalde informatie aangaande uw herkomst en identiteit achterwege wenst te houden. Uit wat voorafgaat moet dan ook te worden vastgesteld dat u geenszins heeft weten te overtuigen noch heeft aangetoond dat u een Palestijnse bent, afkomstig uit Gaza, en uw gehele leven, tot aan uw vertrek in oktober 2024, in Gaza heeft gewoond.

In het licht van voorgaande mag het duidelijk zijn dat u het de Commissaris-generaal door uw eigen toedoen onmogelijk maakt een duidelijk zicht te krijgen op wie u bent, vanwaar u afkomstig bent, wanneer u uw land van herkomst, dan wel gewoonlijk verblijf heeft verlaten, op welke plaatsen u voor uw komst naar België eventueel heeft verbleven en omwille van welke redenen u daar eventueel bent moeten vertrekken. U maakt het door uw eigen toedoen onmogelijk uw eventuele nood aan internationale bescherming te beoordelen. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u worden toegekend.

Ook in hoofde van uw echtgenoot besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota van 28 mei 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73-2, §§ 2 en 3, van de Vreemdelingenwet dient behalve de verzoekende partijen ook de kamervoorzitter in te stemmen met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure. Gelet op het bezwaar van de kamervoorzitter wordt *in casu* geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden achten.

Aangaande de afwezigheid van hun identiteitsdocumenten, gaan de verzoekende partijen in op hun beweerde reisweg. Wat betreft de door hen voorgelegde geboorteakten, gaan zij niet akkoord met de motieven hierover in de bestreden beslissingen, voeren zij aan dat deze documenten wel degelijk een begin van bewijs vormen van hun identiteit en geven zij verdere toelichting bij hun *“uiterst zwak profiel”*, dat volgens hen de laattijdige voorlegging ervan kan verklaren. Verder bekritisieren ze dat er geen onderzoek ten gronde is gedaan naar hun afkomst uit Gaza en hun Palestijnse origine, wat zij verder toelichten. Zij menen dat, zonder enig onderzoek naar hun herkomst er onmogelijk *“in het licht van de voorliggende geboorteakten en de afgelegde verklaringen van verzoekers over hun leven in GAZA in redelijkheid besloten worden als zouden verzoekers door hun eigen toedoen het onmogelijk gemaakt hebben zicht te krijgen op hun identiteit en plaats van herkomst”*. Tevens zijn zij van mening dat verzoeksters verhoogd kwetsbaar profiel niet in rekening werd gebracht, waarbij zij ingaan op de precare mentale toestand van verzoekster, op het verlies van haar eigen familie en de slechte leefomstandigheden bij haar schoonfamilie, de *“versnelde procedure ingevolge asielaanvraag aan de grens”*, de *“ontegensprekelijke impact van de mentale toestand van verzoekster en versnelde procedure op het asielrelaas”* en hun arme komaf. Zij zetten deze elementen verder uiteen.

De verzoekende partijen vragen in hoofdorde hen te erkennen als vluchteling, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een medisch attest aangaande verzoekster gevoegd als bijkomend stavingstuk (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3). Tevens wordt middels consulteerbare weblinks verwezen naar een bericht op de website van de Raad over enkele prejudiciële vragen die door de Raad op 22 januari 2024 aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) werden gesteld met betrekking tot de grensprocedure bedoeld in artikel 43 van de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU) (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4), respectievelijk naar een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie uit 2022 over de gevolgen van vasthoudingen voor de mentale gezondheid van migranten en vluchtelingen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5).

3.2. Nieuwe elementen

Op 6 maart 2026 leggen de verzoekende partijen overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij ingaan op de psychiatrische en medicamenteuze opvolging van verzoekster, de medische problemen van hun zoon A. en de precare, levensbedreigende en bijzonder onveilige situatie in Gaza. Zij voegen hierbij een psychiatrisch attest van verzoekster (stuk 1), een attest betreffende verzoeksters medicatie (stuk 2) en een medisch attest aangaande hun zoon (stuk 3), en verwijzen middels consulteerbare weblinks naar acht artikels met betrekking tot de situatie in Gaza (stukken 4-11).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens (oud) artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het*

beroep worden ingeroepen". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van (oud) artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten.

3.3.2.2. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adviseur van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij geenszins heeft weten te overtuigen noch heeft aangetoond dat hij een Palestijn is, afkomstig uit Gaza, en zijn gehele leven, tot aan zijn vertrek in oktober 2024, in Gaza heeft gewoond, nu (i) hij geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt aangaande zijn identiteit, en bijgevolg ook zijn (beweerde) Palestijnse origine en herkomst uit Gaza niet kan staven, (ii) zijn gebrekkige verklaringen omtrent zijn vertrek uit Gaza en zijn onvermogen om tevens zijn reisweg aan te tonen aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, verder de twijfels versterken omtrent zijn (recente) herkomst. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij geenszins heeft weten te overtuigen noch heeft aangetoond dat zij een Palestijnse is, afkomstig uit Gaza, en haar gehele leven, tot aan haar vertrek in oktober 2024, in Gaza heeft gewoond, nu (i) zij geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt aangaande haar identiteit, waardoor zij bijgevolg haar beweerde Palestijnse origine en herkomst uit Gaza niet kan staven en (ii) het feit dat zowel zij als haar echtgenoot niet in staat bleken overtuigende verklaringen af te leggen omtrent hun vertrek uit Gaza, en hun onvermogen om tevens hun reisweg aan te tonen aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, verder het vermoeden versterken dat hun bewering (recent) afkomstig te zijn uit Gaza niet de waarheid betreft. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van (oud) artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn uit Gaza en er te hebben gewoond vanaf hun geboorte tot aan hun vertrek in oktober 2024 omwille van de oorlog.

Vooreerst wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. Hij dient daarbij, gelet op het bepaalde in (oud) artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in artikel 4, lid 1 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347), alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van hem overeenkomstig (oud) artikel 48/6, § 1, tweede lid en artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen tijdens hun persoonlijke onderhouden op het CGVS van 4 maart 2025 uitdrukkelijk gewezen werden op hun medewerkingsplicht en op het feit dat het, voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming, van uitermate groot belang is dat zij zicht bieden op hun nationaliteit, achtergrond en plaatsen en omstandigheden van eerder verblijf vóór hun komst naar België (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4 +4B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker (hierna: NPO verzoeker), p. 3, 7, 14 en 17 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster (hierna: NPO verzoekster), p. 3).

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal van oordeel dat de verzoekende partijen, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hen rust, nalaten om een zicht te bieden op hun identiteit, hun reisweg en hun herkomst en vertrek uit Gaza.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband met reden het volgende uiteengezet in hoofde van verzoeker:

"In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt aangaande uw identiteit, en bijgevolg ook uw (beweerde) Palestijnse origine en herkomst uit Gaza niet kan staven.

U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal enig document voor ter staving van uw identiteit. Pas nadat u er tijdens het onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk, en met de nodige aandrang, op werd gewezen dat het van cruciaal belang was voor de behandeling van uw asielverzoek om dergelijk bewijs voor te leggen (zie CGVS p. 5, 6, 7 en 17), stuurde u een week na uw persoonlijk onderhoud kopieën door van vier geboorteaktes waarvan u beweert dat deze documenten u, uw echtgenote en uw vijf kinderen betreffen.

Dat u niet eerder in staat was deze stukken, waaraan overigens geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend (zie infra), [neer te leggen] mag wel verbazen.

Op het moment van uw onderhoud op het CGVS was u reeds een maand in België. In de oproepingbrief die u voor uw onderhoud werd overgemaakt, stond bovendien uitdrukkelijk vermeld dat u alle documenten diende mee te brengen die uw verzoek om internationale bescherming ondersteunen, en hierbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar documenten die de identiteit kunnen aantonen (CGVS, oproeping persoonlijk onderhoud). Daarenboven werd u ook al eerder, tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), uitdrukkelijk gevraagd naar identiteitsstukken (zie interview DVZ vraag 24). U wist aldus op voorhand dat u deze diende voor te leggen en er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u, minstens na uw interview bij de DVZ de nodige stappen zou hebben gezet om deze stukken in uw bezit te krijgen. U toont dit

niet aan. Het feit dat u nog maar net over een GSM beschikt, pas een week voor het onderhoud op het CGVS wist hoe u deze moest opladen en dus niet eerder de kans had om iemand te contacteren die u documenten kon overmaken – overigens blote beweringen - is niet ernstig en biedt geen verschoning (CGVS, 4-5). Dat niemand u kon uitleggen hoe uw GSM op te laden, is allereerst niet ernstig. Dat u ten andere op geen enkele andere manier de mogelijkheid zou gehad hebben om iemand te contacteren, kan evenmin worden aangenomen. U verklaart dan wel dat u pogingen ondernam via Facebook (zie CGVS p. 4) maar komt hier ook niet verder dan het uiten van loutere beweringen. U verduidelijkt ook niet wie u nu de voorgelegde geboorteaktes bezorgde. U hiernaar gevraagd komt u niet verder dan op te merken 'de mensen zijn niet van Gaza zelf' (zie CGVS p. 5). Wie dit dan is / zijn en hoe deze dan in het bezit geraakte(n) van deze geboorteaktes is geenszins duidelijk. U heeft immers enkel uw vader in Gaza, uw moeder is overleden. Broers en zussen heeft u niet (zie CGVS p. 5, 8 en DVZ interview vraag 18). Met uw vader had een laatste keer contact toen u Gaza verliet, sindsdien is er geen nieuws meer. Uw vader heeft ook geen gsm en de communicatie met Gaza is sowieso niet goed. U merkte nog op dat jullie in Gaza tijdens de oorlog regelmatig moesten verhuizen, van het ene huis naar het andere, van de ene school naar de andere. Alles is vernield, zo stelde u (zie CGVS p. 5, 8 en 9). De vraag dringt zich dus op hoe 'mensen die niet van Gaza zijn' dan wel in staat waren in contact te komen met uw vader om de geboorteaktes te verkrijgen. Dat uw vader, in de situatie waarbij hij van plaats naar plaats dient te verhuizen nog in het bezit is van deze geboorteaktes die, ondanks de massale vernielingen in Gaza, compleet ongeschonden zijn (zie kopieën in uw administratief dossier), is wel heel opmerkelijk.

Aan de voorgelegde kopieën van de geboorteaktes kan hoe dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Dergelijke stukken kunnen makkelijk via allerhande knip-en plakwerk gemanipuleerd zijn. Deze kunnen nooit op hun authenticiteit worden getoetst.

Bovendien kunnen geboorteaktes niet weerhouden worden als identiteitsdocumenten temeer daar deze geen biometrische gegevens noch een foto van de 'drager' bevatten. Dat de voorgelegde kopieën aldus daadwerkelijk u, uw echtgenote en kinderen betreffen is geenszins aangetoond.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit deze documenten hoogstens kan worden afgeleid waar de zeven genaamde personen geboren zijn, niets meer en niets minder. Deze stukken, voor zover het al zou vaststaan dat deze u en uw gezinsleden betreffen, quod non, spreken zich niet uit over uw eventuele daaropvolgende land(en) van gewoonlijk verblijf. Los van het feit dat uit de voorgelegde geboorteaktes op geen enkele manier kan worden afgeleid dat deze u, en uw gezinsleden, toebehoren, kunnen deze stukken ook geenszins uw bewering Gaza nooit eerder te hebben verlaten voor uw vertrek naar Europa en er tot aan uw beweerde vertrek in oktober 2024 te hebben verbleven (CGVS, 8) ondersteunen.

Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat u uw identiteit niet heeft aangetoond en dat het evenmin vaststaat dat u een Palestijn bent met Gaza als uw enige land van verblijf.

De vaststelling dat u uw identiteit op geen enkele manier weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, noch hiervoor een overtuigende verklaring kan geven, houdt reeds een negatieve indicaties in voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Uw gebrekkige verklaringen omtrent uw vertrek uit Gaza én uw onvermogen om tevens uw reisweg aan te tonen aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, versterken verder de twijfels omtrent uw (recente) herkomst.

Uw vader zou uw reis geregeld hebben samen met een smokkelaar. U weet niet hoe uw vader hem kende. U ontmoette hem in het huis van uw vader en sprak met hem. Uw vader besliste dat u beter naar een veilige plek zou gaan. Verder kan u amper iets vertellen.

Uw verklaringen omtrent de vlucht uit Gaza waren erg beperkt en vaag. Tot viermaal toe werd u uitdrukkelijk en expliciet aangespoord om zo gedetailleerd mogelijk over het vertrek te vertellen maar u kwam niet verder dan enkel korte, ontwijkende antwoorden te geven. U zou met uw gezin 's nachts in een laadbak van een camion zijn gekropen die gekoelde producten vervoerde. Verder kon u niets vertellen. U wist zagezegd niet wat er aan het gebeuren was en u wist niet waar u naartoe werd gebracht. Daarna zou naar eigen zeggen drie maanden in een verlaten huis hebben verbleven zonder duidelijk te weten waar u zich precies bevond. De smokkelaar zou u gezegd hebben dat u op Israëliisch grondgebied was. U zou hier nooit verder naar hebben geïnformeerd bij de smokkelaar noch enige vragen hebben gesteld rond hoe de smokkel verder zou verlopen. Naar eigen zeggen maakte u dat niet uit. Na drie maanden zou u naar de luchthaven van Amman zijn gebracht. Pas daar zou u vernomen hebben dat u op Jordaans grondgebied was. Over de weg naar de luchthaven was u ook niet éénsluidend. De ene keer stelde u dat u met een bus reisde. De rit duurde drie à vier uur. Later klonk het dan weer dat jullie drie à vier te voet onderweg waren naar de luchthaven. U dan gewezen op uw eerdere verklaringen, paste u deze weer aan en herhaalde u dat u met de bus reisde. Dit alles kan maar weinig overtuigen. Zeker gezien u reisde met uw echtgenote en 5 minderjarige kinderen, kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u zich toch tot op zekere hoogte zou geïnformeerd hebben tijdens uw reis, dit niet in het minst om u ervan te vergewissen dat uw echtgenote en kinderen de reis op een veilige manier zouden kunnen ondernemen.

Ook over het verdere verloop van uw reis zijn uw verklaringen allesbehalve aannemelijk. Zoals gezegd zou u pas bij aankomst op de luchthaven geweten hebben dat u op Jordaans grondgebied was. In de luchthaven zou de smokkelaar jullie allen valse Jordaanse paspoorten hebben gegeven maar u zou deze nooit geopend of bekeken hebben. U was aldus volstrekt onwetend onder welke identiteiten jullie reisden. De smokkelaar

zou bij de controles ook degene geweest zijn die de paspoorten ter controle afgaf. Tot slot zou u ook totaal niet geweten hebben naar welk land u reisde. Pas bij uw aankomst op Charleroi wist u dat u in België was. Het hoeft geen betoog dat dit alles geenszins kan overtuigen. Bij de minst kritische vraag zou u door de mand zijn gevallen tijdens een eventuele paspoortcontrole, dan wel vragen omtrent uw reisbestemming. Het is niet aannemelijk dat de smokkelaar jullie niet uitgebreid zou hebben geïnstrueerd in geval van een eventuele controle of vraag. Hij liep immers zelf ook een groot risico aangezien hij mee met jullie het vliegtuig nam (zie CGVS p. 10 tem 17).

Uw relaas omtrent uw reisweg is geenszins aannemelijk. Dat de smokkelaar, zoals u beweert, bij aan jullie aankomst verdween met de reispassen in zijn bezit, wordt in het licht van voorgaande dan ook niet aangenomen.

Uw onaannemelijke verklaringen omtrent uw reis in combinatie met uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen aangaande zowel uw identiteit, alsook uw reisweg, én uw onvermogen een overtuigende uitleg te geven om uw nalatigheid overtuigende stavingsstukken voor te leggen te vergoelijken, bevestigt eens te meer dat u bepaalde informatie aangaande uw herkomst en identiteit achterwege wenst te houden.

Uit wat voorafgaat moet dan ook te worden vastgesteld dat u geenszins heeft weten te overtuigen noch heeft aangetoond dat u een Palestijn bent, afkomstig uit Gaza, en uw gehele leven, tot aan uw vertrek in oktober 2024, in Gaza heeft gewoond."

In de tweede bestreden beslissing wordt in dit kader op goede gronden als volgt gemotiveerd in hoofde van verzoekster:

"In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt aangaande uw identiteit waardoor u bijgevolg uw beweerde Palestijnse origine en - herkomst uit Gaza niet kan staven. Noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw interview op het CGVS legde u enig document voor ter staving van uw identiteit. U had nochtans een identiteitskaart en reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, verklaart u (zie CGVS p.5). Uit uw verklaringen blijkt verder deze documenten in Gaza nog in uw bezit waren. U liet immers optekenen dat u 'denkt dat uw schoonvader deze documenten aan de smokkelaar gaf' (zie CGVS p. 5), wat impliceert dat u deze documenten in Rafah, voor u Gaza zou verlaten hebben, nog in uw bezit had. Bij de DVZ verklaarde u verder nog dat uw schoonvader en echtgenoot zich met de documenten bezighielden. Vrouwen houden zich bezig met de kinderen en het huishouden (zie interview DVZ vraag 25). Naar wat u echtgenoot beweerde namen jullie geen enkel identiteitsdocument mee uit Gaza (zie CGVS echtgenoot, p. 5).

Tijdens zijn onderhoud werd uw echtgenoot uitdrukkelijk en met de nodige aandra[n]g gewezen op het cruciale belang in het kader van een verzoek om internationale bescherming om alsnog enig tastbaar en overtuigen[d] begin van bewijs aangaande zijn / jullie identiteit over te maken (zie CGVS echtgenoot p. 10). Pas een week na jullie onderhoud [stuurde hij] kopieën door van de geboorteaktes van (naar hij beweerde) zichzelf, u en uw kinderen. Dat jullie niet eerder in staat waren deze stukken te presenteren, waaraan overigens geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend (zie infra), mag wel verbazen.

Op het moment van uw onderhoud op het CGVS was u reeds een maand in België. In de oproepingsbrief die u voor uw onderhoud werd overgemaakt, stond bovendien uitdrukkelijk vermeld dat u alle documenten diende mee te brengen die uw verzoek om internationale bescherming ondersteunen, en hierbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar documenten die de identiteit kunnen aantonen (CGVS, oproeping persoonlijk onderhoud). Daarenboven werd ook al eerder, tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, uitdrukkelijk gevraagd naar identiteitsstukken (zie interview DVZ vraag 24). U, alsook uw echtgenoot, wisten aldus op voorhand dat u deze diende voor te leggen en er kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat, minstens na uw interview bij de DVZ de nodige stappen zouden zijn gezet om deze stukken in uw/ jullie bezit te krijgen. U noch uw echtgenoot tonen zulks aan. Dat uw echtgenoot zich met de documenten bezighield en u zogezegd niet afwist van alles wat uw identiteitsdocumenten aanging (zie CGVS p. 5-6), kan logischerwijs niet volstaan. De door uw echtgenoot geleverde inspanningen en zijn verklaringen hieromtrent waren immers allesbehalve overtuigend.

In casu merkte de Commissaris-generaal het volgende op :

"(...)"

Kan hierbij dan nog worden opgemerkt dat, indien het daadwerkelijk zo zou zijn dat u 'via via' iemand zou hebben kunnen contacteren die dan bij uw vader de geboorteaktes zou hebben kunnen verkrijgen, er geenszins kan worden ingezien waarom deze dan niet eerder een kopie van uw paspoort overmaakte. Immers, aan de voorgelegde kopieën van de geboorteaktes kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Dergelijke stukken kunnen makkelijk via allerhande knip-en plakwerk gemanipuleerd zijn. Deze kunnen nooit op hun authenticiteit worden getoetst. Bovendien kunnen geboorteaktes niet weerhouden worden als identiteitsdocumenten temeer daar deze geen biometrische gegevens noch een foto van de 'drager' bevatten. Dat de voorgelegde kopieën aldus daadwerkelijk u, uw echtgenoot en kinderen betreffen, is geenszins aangetoond. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit deze documenten hoogstens kan worden afgeleid waar de zeven genaamde personen geboren zijn, niets meer en niets minder. Deze stukken, voor zover het al zou vaststaan dat deze u en uw gezinsleden betreffen, quod non, spreken zich niet uit over uw eventuele daaropvolgende land(en) van gewoonlijk verblijf. Los van het feit dat uit de

voorgelegde geboorteaktes op geen enkele manier kan worden afgeleid dat deze u, en uw gezinsleden, toebehoren, kunnen deze stukken ook geenszins bewijzen dat u, zoals u beweert, altijd tot aan uw vertrek in oktober 2024, in Gaza heeft verbleven (zie interview DVZ vragen 10 en 33). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat u uw identiteit niet heeft aangetoond en dat het evenmin vaststaat dat u een Palestijnse bent, afkomstig uit Gaza en met Gaza als uw enige land van gewoonlijk verblijf. De vaststelling dat u uw identiteit op geen enkele manier weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, noch hiervoor een overtuigende verklaring kan geven, houdt reeds een negatieve indicatie voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Het feit dat zowel u als uw echtgenoot niet in staat bleken overtuigende verklaringen af te leggen omtrent jullie vertrek uit Gaza, én jullie onvermogen om tevens jullie reisweg aan te tonen aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, versterken verder het vermoeden dat jullie bewering (recent) afkomstig te zijn uit Gaza niet de waarheid betreft.

In hoofde van uw echtgenoot motiveerde de Commissaris-generaal als volgt :

“(…)”

Uzelf kon hier tijdens uw onderhoud geen verdere verduidelijking rond geven om tot de waarachtigheid van jullie verklaringen te besluiten.

Zo kon ook u geen details geven aangaande het vertrek uit Gaza zelf, u wist niet waar u verbleef in afwachting van jullie vlucht naar België, u wist niet hoeveel er werd betaald aan de smokkelaar etc. (zie CGVS p. 6-9).

Bovendien is het opvallend dat u bij de DVZ wel bleek te weten dat jullie een tijd in een verlaten woning in Jordanië zouden verbleven hebben, terwijl u voor het CGVS uitdrukkelijk verklaarde geen enkele idee te hebben in welk land jullie zich ettelijke maanden in dat huis bevonden. Uit wat u verder verklaarde, blijkt zelfs dat u dit nooit geweten heeft. U heeft er nooit naar gevraagd bij de smokkelaar want het was een afspraak tussen de smokkelaar en uw schoonvader dat jullie zich niet moesten bemoeien (zie interview DVZ vraag 33, zie vragenlijst CGVS vraag 5 en CGVS p. 8).

Gezien uw echtgenoot wel lijkt te weten dat jullie in Jordanië verbleven houdt uw poging uw onwetendheid te vergoelijken geen steek. Zoals ook opgemerkt in hoofde van uw echtgenoot kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat jullie onderling wel met elkaar zou gepraat hebben, dit niet in het minst gezien jullie samen met jullie 5 minderjarige kinderen, en u aldus via uw echtgenoot dan wel enige informatie zou vernomen hebben. Minstens kan verondersteld worden dat u hier rond dan hetzelfde zou vertellen als uw echtgenoot.

Het mag voorts ook wel ten zeerste verbazen dat uw echtgenoot uitdrukkelijk beweerde bij jullie vertrek totaal geen idee te hebben naar waar jullie zouden naartoe reizen. Zelfs toen jullie op het vliegtuig zaten hadden jullie geen idee naar welk land jullie onderweg waren (zie CGVS p 12 en 15).

Dat u, die voor het overige beweert van niets op de hoogte te zijn daar ‘vrouwen zich niet met zulke zaken bezighouden’, dan wel verklaarde dat België jullie keuze was bij vertrek - België was als bestemming onze vrije keuze. De smokkelaar gaf ons de keuze” (zie interview DVZ vraag 32) – is wel heel opmerkelijk.

Uw / jullie afwijkende verklaringen bevestigen verder dat jullie een beeld pogen te schetsen wat niet strookt met de realiteit.

Jullie onaannemelijke verklaringen omtrent jullie reis in combinatie met uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen aangaande zowel uw identiteit alsook uw reisweg, bevestigt eens te meer dat u bepaalde informatie aangaande uw herkomst en identiteit achterwege wenst te houden. Uit wat voorafgaat moet dan ook te worden vastgesteld dat u geenszins heeft weten te overtuigen noch heeft aangetoond dat u een Palestijnse bent, afkomstig uit Gaza, en uw gehele leven, tot aan uw vertrek in oktober 2024, in Gaza heeft gewoond.”

De verzoekende partijen slagen er niet in om de bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de afwezigheid van identiteitsdocumenten, herhalen de verzoekende partijen vooreerst hun verklaringen aangaande hun moeilijke reisweg, dat hun documenten aan de smokkelaar werden overhandigd en er een akkoord was tussen verzoekers vader en de smokkelaar, die hen afschrikte. Zij brengen met dit betoog echter geen concrete elementen aan die de bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen kunnen weerleggen of ontkrachten. Waar zij in dit kader stellen dat het profiel van verzoekers vader niet bevestigd is geweest, dient de Raad vast te stellen dat er verzoeker wel vragen gesteld werden over zijn vader (NPO verzoeker, p. 8, 12). Bovendien verduidelijken ze niet verder wat ze hiermee willen aantonen of hoe het profiel van verzoekers vader het bovenstaande zou kunnen wijzigen.

De verzoekende partijen trachten de verantwoordelijkheid voor het gebrek aan bewijskrachtige identiteitsdocumenten op hun (schoon)vader en de smokkelaar af te schuiven, maar blijven in gebreke een aannemelijke uitleg te bieden voor het feit dat zij, eenmaal in België, getalmd hebben de nodige stappen te zetten om deze documenten alsnog te verkrijgen en neer te leggen ter staving van hun beschermingsaanvraag.

Waar zij de laattijdige verkrijging van hun geboorteakten en de vaagheid in hun verklaringen hierover trachten te verschonen door te stellen dat uit verzoekers relaas een groot onvermogen blijkt om adequate antwoorden te verstrekken, dat verzoekers persoonlijk profiel niet bevraagd is geweest en dat zij “*niet onwillend dan wel mentaal en cognitief onvermogen (zijn) om efficiënt en snel te handelen*”, blijven zij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat zij een dermate zwak profiel hebben dat van hen niet redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat ze diligent handelen met het oog op het verkrijgen van de nodige stukken ter staving van de kernelementen van hun relaas, waaronder hun identiteit, noch dat ze coherente en precieze verklaringen afleggen over de wijze waarop ze de documenten die ze na enig aandringen alsnog neerleggen, hebben verkregen. Ze werpen op dat verzoekster bij aankomst in België in een acute crisissituatie verkeerde ingevolge het gebrek aan medicatie en de bijzonder stresserende reisweg, waardoor zij haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet kon afleggen, doch dit neemt niet weg dat zij een maand later op het CGVS werd gehoord en toen, blijkens haar verklaringen, over haar medicatie beschikte en in staat was om te worden gehoord (NPO verzoekster, p. 2).

Met betrekking tot het laattijdig opvragen van hun geboorteakten, betogen de verzoekende partijen verder dat zij niet vertrouwd waren met een gsm, zij er geen hadden in Gaza en het gebruik ervan voor hen dan ook niet eenvoudig is. In navolging van de adviseur van de commissaris-generaal acht de Raad het niet ernstig dat verzoeker pas een week voor het onderhoud op het CGVS geweten zou hebben hoe hij de gsm die hij in België zou hebben gekregen moest opladen en wijst hij erop dat, zelfs zo dit het geval was, verzoeker dit aan iemand had kunnen vragen. Bovendien verklaart verzoeker dat hij vóór het persoonlijk onderhoud via Facebook al contacten zou proberen leggen hebben met het oog op het verkrijgen van documenten (NPO verzoeker, p. 4), en verklaart hij in zijn verzoekschrift uiteindelijk via Facebook Messenger de documenten gekregen te hebben, waardoor het niet duidelijk is waarom hij deze gsm nodig had, daar hij ook via andere dragers, bijvoorbeeld een computer, zijn profiel op Facebook (Messenger) kon raadplegen. Verder is verzoekers aanvulling in zijn verzoekschrift dat hij via Facebook zijn vriend I. heeft teruggevonden, die het nodige deed om de documenten op te vragen in Gaza louter *post factum* van aard, daar hem tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd wie hij contacteerde om de documenten te bekomen, maar hij niets meer kon verduidelijken dan dat de mensen in kwestie ‘niet van Gaza zelf’ zijn (*Ibid.*, p. 5). De verzoekende partijen slagen er bijgevolg niet in het lange tijdsverloop voor het verkrijgen van de neergelegde geboorteakten te verklaren.

Wat betreft deze geboorteakten, betwisten de verzoekende partijen verder de motieven van de bestreden beslissingen in dit verband en stellen zij dat het niet ernstig is dat deze stukken van tafel geveegd worden door de verwerende partij omdat ze mogelijk vervalst zijn en dat er niet redelijk verwacht kan worden dat een identiteitsdocument biometrische gegevens bevat, en heel wat paspoorten overigens ook geen biometrische gegevens bevatten. De Raad merkt in dit verband op dat in de bestreden beslissingen niet alleen wordt gemotiveerd dat de voorgelegde geboorteakten niet kunnen volstaan omwille van het ontbreken van biometrische gegevens, maar er tevens terecht op wordt gewezen dat de verzoekende partijen niet kunnen verklaren waarom zij deze zo laat in de procedure voorleggen, de geboorteakten geen foto van de drager bevatten, dit slechts kopieën zijn en deze geboorteakten geen gegevens bevatten over het land of de landen van gewoonlijk verblijf van de verzoekende partijen in de periode tussen hun geboorte en hun komst naar België in februari 2025.

De verzoekende partijen betogen verder dat er geen ten gronde onderzoek is gebeurd naar hun afkomst uit Gaza en hun Palestijnse origine en menen dat er meer vragen hadden gesteld moeten worden over hun leven in Khan Younis en zij eventueel opnieuw opgeroepen moesten worden. De Raad wijst er in dit kader op dat de verzoekende partijen zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij al dan niet afleggen tijdens hun persoonlijk onderhoud en het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. De verzoekende partijen kregen tijdens hun persoonlijk onderhoud herhaaldelijk en ruimschoots de kans verklaringen af te leggen aangaande hun identiteit, reisweg en herkomst. Bovendien werd er aan verzoeker aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud gevraagd of hij nog iets toe te voegen had, waarbij hij enkel vroeg om nog wat tijd te krijgen om zijn documenten over te maken (NPO verzoeker, p. 16).

Waar zij in hun verzoekschrift wijzen op hun verklaringen aangaande de middelbare school van verzoekster, hun woonplaats in Khan Younis en de moskee in Gaza die verzoeker frequenteerde, kan op basis van deze informatie niet besloten worden dat de verzoekende partijen effectief tot oktober 2024 in Gaza verbleven zouden hebben. Waar zij nog hekelen dat zij op geen enkel moment bevraagd zijn over hun leefwereld en sociale, familiale en economische achtergrond, dient de Raad vast te stellen dat uit de notities van hun persoonlijk onderhoud blijkt dat zij hierover wel bevraagd zijn (NPO verzoeker, p. 5-10 en NPO verzoekster, p. 8), maar zij niet toelichten in welke zin hier in de bestreden beslissingen geen rekening mee is gehouden bij de beoordeling van hun beschermingsnood.

Verder herhalen zij dat verzoekster als vrouw niet betrokken werd bij de organisatie van de reis en evenmin bij de voorbereiding ervan, maar doen zij hiermee geen afbreuk aan het feit dat er in alle redelijkheid

verondersteld kan worden dat de verzoekende partijen hierover met elkaar zouden praten en, zelfs zo zij in eerste instantie niet betrokken zou zijn, verzoekster via haar echtgenoot verdere informatie vernomen zou hebben, temeer zij met vijf minderjarige kinderen reisden.

Verder voeren de verzoekende partijen aan dat verzoeksters verhoogd kwetsbaar profiel niet in rekening is gebracht, waarbij zij vooreerst wijzen op haar preciaire mentale en fysieke toestand. Zij hekelen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychische problemen, noch tijdens het gehoor, noch bij de beoordeling van haar geloofwaardigheid en wijzen erop dat zij bij aanvang van het gehoor verklaarde medicatie te nemen. De verzoekende partijen wijzen verder op verzoeksters verlies van haar eigen familie en de slechte verstandhouding met haar schoonfamilie, waarbij zij toelichten dat zij tijdens het gehoor last had om zich te focussen, zeer verward was, vaak naast de vraag antwoordde en haar advocaat dit opmerkte na afloop van het gehoor.

De Raad stelt in dit kader vast dat verzoekster bij de DVZ verklaarde te kampen met een depressie, last te zullen krijgen van concentratieproblemen als het interview lang zou duren, nachtmerries te hebben, permanent bang te zijn en hiervoor medicatie te krijgen (AD, stuk 7B, verklaring DVZ verzoekster, vraag 29 en vragenlijst 'bijzondere procedurele noden'). Bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigt verzoekster dat zij haar medicatie neemt en zich daardoor beter voelt (NPO verzoekster, p. 2). Waar in de tweede bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster geen enkel stuk neerlegt ter staving van haar medische/psychische problematiek, blijkt uit het medisch attest van 17 maart 2025 gevoegd bij het verzoekschrift dat zij op 13 februari 2025, nochtans meerdere weken voor haar persoonlijk onderhoud, ten aanzien van de attesterend arts verklaard heeft psychische problemen te hebben waarvoor ze de in dit attest opgelijste medicatie dient te blijven nemen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3). Uit de attesten van respectievelijk 10 december 2025 en 17 februari 2026 gevoegd bij de aanvullende nota neergelegd op 6 maart 2026 blijkt dat verzoekster psychiatrisch wordt opgevolgd en verder medicamenteus behandeld wordt (aanvullende nota verzoekende partijen neergelegd op 6 maart 2026, stukken 1 en 2). Uit deze documenten kan evenwel niet worden afgeleid of en in welke mate verzoeksters psychologische problemen en/of medicamenteuze behandeling een invloed kunnen hebben op haar vermogen een coherent en overtuigend asielrelaas uiteen te zetten. Bovendien verklaarde verzoekster aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat, nu zij medicatie neemt, zij zich beter voelt en in staat is om het persoonlijk onderhoud af te leggen (NPO verzoekster, p. 2). Tevens werd er verzoekster aan het begin van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat zij indien nodig om een bijkomende pauzes kon vragen en kon aangeven wanneer zij zich niet goed voelde (*Ibid.*, p. 2 en 3), maar gaf verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aan dat het niet meer zou lukken verder te gaan of er zich een probleem voordeed. De Raad stelt in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal vast, en verzoekster weerlegt niet, dat zij in staat was deel te nemen aan de huidige procedure. In tegenstelling tot wat verzoekster suggereert, kan nergens blijken dat verzoeksters mentale problematiek haar cognitieve vermogens aantast derwijze dat van haar geen volwaardige verklaringen mogen worden verwacht in het kader van onderhavige procedure. Tevens laat zij na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar vermeende psychologische toestand haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Tevens voeren de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat verzoekster van arme komaf is, erg arm is in haar taal en haar mogelijkheden om adequaat te antwoorden en verzoeker ongeletterd is. De Raad merkt op dat deze omstandigheden de gedane vaststellingen niet kunnen verschonen of verklaren. Zelfs van een ongeschoold persoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij kan antwoorden op een aantal elementaire vragen in verband met zijn of haar beweerde regio van afkomst en dat hij of zij doorleefde en aannemelijke verklaringen aflegt over zijn of haar reisweg en vertrek uit zijn of haar land van herkomst. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster bij de DVZ liet optekenen dat zij hogere studies, met name een bachelor in de letteren, aanvatte, wat niet strookt met haar verklaring tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS slechts tot het derde middelbaar naar school te zijn gegaan (AD, stuk 7B, verklaring DVZ verzoekster, vraag 11), kan het gegeven dat de verzoekende partijen niet in de gelegenheid zouden zijn geweest om schoolse kennis op te doen, hun gebrekkige verklaringen betreffende hun vertrek uit Gaza en hun beweerde reisweg niet verschonen. Ze tonen bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zijn om hun identiteit en reisweg middels doorleefde en consistente verklaringen aannemelijk te maken. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partijen kennelijk konden volgen en de logica en de inhoud van de vragen over het algemeen correct begrepen en betekenisvolle antwoorden konden geven. Waar nodig, werd een vraag herhaald of verduidelijkt tot de verzoekende partijen ze begrepen en erop konden antwoorden (NPO verzoeker, p. 5 en NPO verzoekster, p. 5, 6, 9).

Verder voeren de verzoekende partijen nog aan dat de detentie de kwetsbare situatie waarin verzoekster zich bevindt versterkt en wijzen zij op de "*ontegensprekelijke impact van de mentale toestand van verzoekster en versnelde procedure op het asielrelaas*". Zij hekelen in dit verband dat verzoekster haar leed tracht te

verwoorden, doch telkens onderbroken wordt door de verwerende partij die niet de tijd en ruimte laat aan verzoekster om zich uit te drukken. De verzoekende partijen blijven echter in gebreke dit verder te concretiseren of hiervan enig voorbeeld te geven, noch geven zij aan wat verzoekster niet verteld zou kunnen hebben. Waar zij aanvoeren dat verzoekster verklaarde dat ze de gebeurtenissen niet meer in de tijd kan herinneren, waarbij zij als voorbeeld aanhalen dat zij bij de DVZ de geboortedata van haar kinderen verwisselde, tonen zij niet aan dat verzoeksters cognitieve functies, waaronder haar geheugen, dermate zijn aangetast door haar mentale problematiek, dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen over haar vlucht uit Gaza. Wat betreft hun betoog dat het eerste gehoor van verzoekster uitgesteld moest worden omwille van de crisissituatie waarin zij zich bevond na haar aankomst in België, wijst de Raad erop dat dit niet wegneemt dat verzoekster nadien, nadat zij medicatie kreeg, wel in staat bleek te zijn het persoonlijk onderhoud af te leggen, zoals *supra* reeds werd vastgesteld. Verder kan uit het loutere feit dat verzoeker de situatie van zijn vrouw als 'een beetje stress' omschrijft, niet worden afgeleid dat hij zaken niet juist zou kunnen inschatten of benoemen.

Waar de verzoekende partijen verder nog aanvoeren dat de detentie de "*kwetsbare situatie waarin verzoekster zich bevindt (verzwaart) nu het verzoek om internationale bescherming dan automatisch volgens de grens- en versnelde procedure verloopt*" en in dit verband verwijzen naar de prejudiciële vragen die door de Raad in zijn arresten met nummers 300 346 tot en met 300 352 van 22 januari 2024 aan het Hof van Justitie werden gesteld met betrekking tot de grensprocedure bedoeld in artikel 43 van de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU, dient te worden gewezen op wat volgt. Uit het antwoord dat het Hof van Justitie inmiddels op voormelde prejudiciële vragen heeft gegeven in zijn arrest van 16 april 2026 kan worden afgeleid dat beslissing die inzake een verzoek om internationale bescherming werd genomen na het verstrijken van de termijn van vier weken zoals bepaald in (oud) artikel 57/6/4, derde lid van de Vreemdelingenwet, *de facto* niet met een substantiële onregelmatigheid is behept, zelfs indien de vasthouding van de verzoeker om internationale bescherming deze termijn zou hebben overschreden, mits de geadresseerde van de beslissing op de hoogte is gesteld van de wijziging in zijn rechtspositie (HvJ 16 april 2026, C-50/24 – C-56/24, *Danané e.a.*).

De Raad wijst erop dat *in casu* uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure niet werden vastgehouden in een gesloten centrum, maar wel in een zogenaamde FITT-woning, die zij vrij konden verlaten, onder meer om een advocaat te raadplegen, en waar zij begeleid werden door een sociaal assistent (AD, stuk 7 + 7B, beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 5 februari 2025). De vaststelling dat de *in casu* bestreden beslissingen in toepassing van (oud) artikel 57/6/4 *iuncto* (oud) artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet werden genomen tijdens de vasthouding van de verzoekende partijen aan de grens na het verstrijken van de termijn van vier weken na indiening van de beschermingsverzoeken, kan op zich niet volstaan om te besluiten dat bepaalde procedurele basisbeginselen of fundamentele garanties, zoals vastgelegd in hoofdstuk II van de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU, *in casu* geen uitwerking hebben gehad. De verzoekende partijen dienen dit *in concreto* aan te tonen, doch blijven hiertoe in gebreke. Het voorgaande in acht genomen, is hun loutere verwijzing in het verzoekschrift naar een rapport van algemene strekking over de mentale gevolgen van een detentie, zonder de bevindingen daaruit op hun persoonlijke situatie te betrekken, *in casu* niet dienstig.

Wat betreft het medisch attest van 13 augustus 2025 dat de verzoekende partijen bij hun aanvullende nota voegen aangaande hun zoon A. (aanvullende nota van de verzoekende partijen neergelegd op 6 maart 2026, stuk 3), en de toelichting hierbij dat hij last heeft van post-traumatische stress en slachtoffer werd van agressie op school, wijst de Raad erop dat, indien de verzoekende partijen menen dat zij naar aanleiding van de medische problemen van hun zoon in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren naar hun land van herkomst, zij de daartoe geëigende procedure dienen te volgen en een machtiging tot verblijf dienen aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekende partijen is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde evenmin aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat de verzoekende partijen weigeren een zicht te bieden op hun identiteit, hun reisweg en hun herkomst en vertrek uit Gaza. Het is nochtans de taak van de verzoekende partijen om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partijen hierin falen. In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partijen voor hun komst naar België, over hun reële problemen en over de vraag of zij al dan niet afkomstig zijn uit of kunnen verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van (oud) artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken de verzoekende partijen het door hun eigen toedoen onmogelijk om hun werkelijke nood aan bescherming in te schatten en is hun betoog dat de veiligheidssituatie in Gaza moet worden geanalyseerd, en hun verwijzing in hun aanvullende nota naar verschillende persartikels in dit verband (aanvullende nota verzoekende partijen neergelegd op 6 maart 2026, stukken 4-11), niet dienstig. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen het bestaan van zulke nood *in concreto* dienen aan te tonen en daarbij niet kunnen volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Ze dienen tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en hun persoon en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.3.5.2. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU, waarvan (oud) artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maken.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur van de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen werden gehoord op het CGVS. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden regio van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. De adviseur van de commissaris-generaal heeft de beschermingsverzoeken van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

3.3.8. Waar de verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in (oud) artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden

hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT